

Norstraden csillaga

(Részlet)

(...)

A hold magasan trónolt Zonn Amut völgye fölött, a keleti égbolton felragyogott az Arany Lámpás, hogy fénye utat mutasson a sötétségben tévelygőknek. Az erősödő szél belekapott az őrtüzek lángjaiba; rőt szikrák szálltak a kora esti homályban.

Két férfi érkezett a völgykatlan bejáratához; kesehajú, szálfatermetű harcosok. Testüket medvebunda védte a fogcsikorgató hidegtől. Egyenes tartással, emelt fővel, magabiztosan jártak a fagyos sziklák között, mint akik jól ismerik a völgybe vezető keskeny ösvényt. Mikor elérték az első jelzőtüzet, fél térdre ereszkedtek, fejüket lehajtották, és csupasz tenyerükkel megérintették a földet. Halk fohászt mormoltak.

Ám a csendes rituálé nem tarthatott sokáig, hátuk mögött erőteljes, indulatos hang csattant:

– Kik vagytok? Mi dolgotok itt e kései órán?

A két idegen felegyenesedett, csuklyáikat hátrahajtották, felfedve arcukat a tűz fényének és az őrszemnek, aki a sötétség mélyéről bukkant elő, dárdáját fenyegetően előreszegezve.

– Norstrad vére, Thorwald vagytok – felelt az idősebb férfi. – Ő a fiam, Obaran, a ladgeni Hosszúléptűek nemzetségéből.

A strázsza nem mozdult, úgy bámult a jövevények arcába leplezetlen kíváncsisággal és megvetéssel.

– Azt mondják, hogy Thorwald rég megtért őseihez messze idegenben – közölte, majd intett a társának, aki eddig háttérben maradt. – Jorim, te ismerted a hitványt. Nézd meg ennek az ábrázatát!

Az őr közelebb jött, szemügyre vette a deres hajú férfit, azután gúnyosan megjegyezte:

– Jobban teszed, *öreg*, ha visszamégy oda, ahonnan jöttél. Zonn Amut sosem feledi árulóit.

A fiatal férfi a medvebundája alól előhúzott egy szorosra összetekert, vékony bőrből készült *shubullát*, és átnyújtotta az őrnek.

– Itt a menlevelünk – közölte visszafojtott indulattal. – Rajta van urunk, sinisor Davor jele. Ha ismered az írott szót, láthatod, hogy a menlevél értelmében a mai napon visszatérhetünk a Völgybe.

– Inkább forduljatok meg, és tünjetek el örökre! Ez már az elátkozottak völgye.

Obaran és Thorwald pillantása találkozott, de nem adták jelét meglepetésüknek. Arcuk szenvtelen maradt, testtartásuk nyugodt.

– Miről beszélsz, testvérem? – kérdezte Obaran.

– Semmiről... nem mondtam semmit – vetette oda az őr, és tétován körülkémlt, mintha azt lesné, ki lehetett szem- és fültanúja meggondolatlan szavainak.

Obaran várt egy darabig, hátha mégis megtudja az örök feldúltságának okát.

– Argan fivérem menesztette értünk a küldöncöt újholdkor. Neki köszönhetjük, hogy a Négyek Tanácsa megbocsátott nekünk – magyarázta, miközben szemügyre vette az alant elterülő völgyet.

– Az Acélöklű? – hökkent meg az őr.

– Meg tudod mutatni, melyik az ő kunyhója?

Az őrszem nem felelt. Összeszorította a száját, mintha az élete múlna azon, hogy többé szó ne hagyhassa el.

A völgy kihalt volt, egyetlen lélek sem járt a cserzett bőrökkel fedett kunyhók között. Füst nem szállt fel a kürtökből, csak az apró védőtüzek égtek a bejáratok előtt, hogy távol tartsák a rosszindulatú szellemeket. Nem hallatszott más, csak a kutyák különös vonyítása és a szél süvítése, ahogy utat tört magának a röghegyek ormai között.

– Hol vannak testvéreink? – kérdezte Obaran baljós előérzettel.

– A hosszúházban – felelte Jorim kelleetlenül.

– Mit csinálnak ott? Tán kézfogót ülnek?

Az őrszem visszaadta a *shubullát*, megvetően elfordult, és belekotort a tűzbe. A lángok magasra csaptak.

– Nézd meg magad!

Obaran és Thorwald szívüket markolászó nyugtalansággal ereszkedtek le a keskeny ösvényen. Jöttükre vadabbul kezdtek csaholni a kutyák, de nem merészkedtek elő a kunyhók árnyékából, a sötétből villant elő parázsló szemük. A védőtüzek füstje a talaj felett kavargott, vaskos függöny mögé rejtve a

kerren közepén terpeszkedő hosszúházat. A légben avas faggyú bűze keveredett a *moravé* jellegzetes, könnyfakasztó szagával. A hold elé sötét fellegek kúsztak, s mintha a völgy fölött fenyegetőn, bosszúsomjason átsuhant volna Érchangú Shionar, éjsötét árnyékba borult Zonn Amut.

Obaran és Thorwald megtorpant egy pillanatra. Az erősödő szél fellebbentette a súlyos füstködöt, látni engedte a cölöpökön álló, durva rönkökből ácsolt, szurokkal bekent hosszúházat. Alig húszlépcsényire magasodott előttük, ablakaiban fény pislákol, falait csaknem szétfeszítette az odabentről kiszűrődő monoton ének, melybe bele-beleütött a résdobok tompa pufogása.

Mikor közelebb értek, a hangok felerősödtek, elhalkultak, majd ismét erőre kaptak, ahogy a dallam megkívánta. A kürtőből hófehér füst szállt fel, szétterült a légben, bekúszott a kunyhók közé, és ismét magasra lebbent.

Obaran felpillantott, ereiben meghűlt a vér. Mintha a füst testet öltött volna, egy arc nézett vissza rá, kínoktól görcsbe rándult kéz nyúlt felé.

– Apám! – kiáltott fel Obaran figyelmeztetően. – Nézd!

Az öreg arra fordult, amerre a fia mutatott.

– Mit láttál? – kérdezte összeszorult szívvel.

– Talán *Garbash* maga pillantott rám... Talán csak képzeletem úzött velem tréfát.

A hosszúház rönklépcsője előtt álltak. Odafent roppant ajtó sötétlett, előtte apró rézharang függött fejmagasságban. Mindössze öt lépést kellett megtenniük odáig, de ez volt a legnehezebb öt az összes közül, amiket Zonn Amut felé jövet megtettek az elmúlt hét során.

A harangot háromszor ütötték meg hosszú szünetekkel, hogy a bent lévőknek legyen idejük felkészülni az érkezők fogadására. Utána két ujjukat belemártották a cseréptálba, a shean olajjal bekenték homlokukat és nyakukat, megjelölve magukat a védőszellemeknek, majd elmormolták a visszatérők imáját. Mikor bevégezték az összes rituálét, ami nélkül nem léphettek volna a kegyhelyre, kitárták az ajtót, és derékban mélyen meghajolva átbújták az alacsony szemöldökfa alatt.

Odabent súlyos csend fogadta őket. A tüzek vörösre festették a falakat és a padlón ücsörgők arcát. A tekintetekből hitetlenkedés, döbbenet, gyűlölet és félelem áradt. Hosszú percekig bámulták a jövevényeket, de nem mozdultak. A helyiség félhomályos végében felsírt egy csecsemő, valaki leejtette a fémkupáját.

Obaran és Thorwald nem léphetett beljebb, míg nem hívják őket. Az ajtó mellett ácsorogtak, onnan vették szemügyre a kerren lakosait, ahogy szorosan egymás mellett ücsörögtek vagy térdeltek. S amikor néhányan félrehúzódtak a falak mellé, végre látni engedték, amit eddig eltakartak testükkel.

A helyiség közepén, gyékénytakarón kiterítve feküdt egy halott. Testét ünnepi öltözék fedte, mellkasát bőrvövek szorították, arcát kagylóselyem kendő takarta.

Ekkor a homályos sarokból előlépett egy megtermett, idős harcos. Koponyája kétoldalt a füle felett le volt borotválva, vállig erő, vörös haja a tarkóján varkocsba fonva. Széles járomcsontját mindkét oldalon tetovált sólymok díszítették. Egyenes orra, erőteljes álla határozottságról, kegyetlenségről árulkodott. A ritka fehér farkas prémjéből készült kaftánját a hátára vetette, és elindult a jövevények felé. A padlón kuporgók szétrebbentek előle, utat engedve neki, ő pedig a körülötte lévőkkel nem törődve, méltóságteljesen lépkedett.

Obaran és Thorwald fejet hajtott előtte. Addig nem emelték fel tekintetüket, míg meg nem szólalt.

– Korán érkeztek a szertartáshoz – közölte a harcos zengő, érces hangján megvetően. – Későn... búcsút mondani. – Intett a halott mellett örködőnek, aki félrehúzta a kagylóselyem kendőt.

Obaran az arcot meglátva felnyögött. Körmeit oly mélyen vájta tenyerébe, hogy kiserkent a vére. Ajkait beharapta, pedig ordítani akart, a halotthoz ugrani és megérinteni, hátha csak káprázat, és nem hön szeretett fivére fekszik ott kiterítve. Ám tudta jól, addig nem nyúlhat hozzá, nevét nem ejtheti ki, míg el nem végezték a *krysju* szertartását, s le nem engedik a kürtőbe.

Igy csak gondolatban hajtogatta egymás után többször a nevet fájdalomosan.

Argan... Argan... Argan...

Thorwald meredten, indulatok nélkül nézte fia holttestét. Szenttelen arca sápadt volt, keze azonban reszketett, és ha Obaran nem ragadja meg a vállát, eldőlt volna.

– *Haisu* Vorkhin... mondd, miként érte utol a halál a fiamat? – kérdezte alig hallhatóan.

A harcos nem felelt azonnal. Fürkészőn figyelte az érkeztetteket, majd tekintete a padlón kuporgókra és a falak mellett ácsorgókra tévedt. Az első döbbenetet felváltotta a méltatlankodás, hitetlenkedés, néhány asszony hangot is adott nemtetszésének. Obaran és Thorwald nem törődtek az ellenséges

megjegyzésekkel, pedig úgy vetették oda azokat, mint a parittyakövet. Tekintetüket a halottra szegezték, kizárták a külvilágot.

A harcos apró kézmozdulatára elhallgattak a zúgolódók, a helyiséget újra súlyos csend töltötte be.

– Még nem tudják, hogy a Négyek Tanácsa megbocsátott nektek – jegyezte meg undorral. – Betolakodók vagytok. Rossz időben, rossz helyen...

Thorwald tisztelettudóan fejet hajtott, de ismét megkérdezte:

– *Haisu Vorkhin*... kérlek, mondd el, mi történt a fiammal! Tudnom kell!

– Ma reggel találtak rá az őrszemek. A konyhája előtt feküdt arccal a porban. A teste hideg volt és merev... az éjszaka közepén érhetette a halál.

– Miként?

A harcos keze ökölbe szorult, vastag nyakán kidagadtak az erek.

– Hátba szúrták.

A hír oly váratlanul érte Obarant és Thorwaldot, hogy először fel sem fogták. Csak bámultak maguk elé értetlenül.

Ám a következő pillanatban Obaran felordított, és kirent az ajtón. Lebukdácsolt a lépcsőn, s mint aki nem lát, nem hall, rohanni kezdett a konyhók között a völgy túlvége felé. Mikor elérte a sziklafalat, az előtte magasodó faragott sólyombálványt, megtorpant, és térdre rogyott. Szívének dübörgése csaknem szétfeszítette mellkasát, vére a fülében dobolt, gyomra görcsbe rándult, ám mindezt alig érzékelte, lelkének fájdalma vörös ködöt borított elméjére. Düh és örület kerítette hatalmába. Ölni akart, bosszút állni azonnal, megtorolni a szörnyű tettet.

Nem tudta, mennyi idő telt el, míg próbálta összeszedni erejét, és úrrá lenni a fájdalomon. Arra eszmélt, hogy a háta mögött a távolban máglya fénye lobban, érckürtök hangja hasít bele a csendbe.

A hold megtette égi útjának felét – néhány óra múlva eltűnik az ormok mögött. Obaran tudta, elérkezett az idő, hogy elvégezzék a *krysju* szertartását. Az emberek már bizonyára elfoglalták helyüket a máglya körül, ő sem maradhat távol. S bár egyáltalán nem bízott a sámán praktikáiban, tudni akarta – tudnia kellett –, ki fivére gyilkosa.

A *krysju*, avagy tetemrehívás arra volt hivatott, hogy felfedje a rejtőzködőt, rábizonyítsa bűnét. S miután bűnhődésképpen elvégeztetik vele a szertartásos torokmetszést, kezeit és lábfejeit levágják, elviszik a négy égtáj felé elrettentésül, áldozatul és feloldozásképpen.

A méltatlan halál balszerencsét hoz a népre.

(...)